

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 145, Έτος 14ο, Σεπτέμβριος 2008

Πονάει χέρι, κόβει χέρι. Πονάει κεφάλι, κόβει κεφάλι!

Κανένας μας δεν αμφιβάλλει, απ' όσα ανθρώπινα όντα περπατούμε και βιώνουμε επάνω σ' αυτή τη γη, ότι: ζούμε σε μια εποχή με ακραίες πολιτικές εξελίξεις, μάλιστα εδώ στη χώρα μας δεν είμαστε οι λίγοι που πιστεύουμε ότι οι αλλαγές αυτές δεν είναι αθώες μεταρρυθμίσεις ή εκσυγχρονιστικές μεταβολές, αλλά αποφάσεις και πράξεις αρνητικές, για να μην πούμε εχθρικές, για τα συμφέροντα των απλών πολιτών.

Για να αναλύσουμε και λίγο... διασκεδαστικά την παραπάνω γνώμη μας λέμε ότι: η πολυδουλεμένη πρέσα των «οικονομικών» θα πρέπει να γρασαριστεί, γιατί επίμονα εμπλέκεται σε μελαγχολικές και μονότονες λύσεις προβλημάτων...

Οι γραφειοκρατικοί μηχανισμοί, αφού δεν κατάφεραν ποτέ τους να απλοποιηθούν, θα παραστεί ανάγκη να αναπαλαιωθούν, ώστε να γίνουν ελκυστικοί και εντυπωσιακοί σαν μνημειώδη έργα τέχνης!

Οι δελεαστικές υποσχέσεις και δεσμεύσεις ανδρών και γυναικών πολιτευτών, να έχουν και κάποια σχέση με την πραγματικότητα, ώστε να μην πετούν στο κενό σαν τα μπαλόνια με γόμωση ελαφρότερη του αέρος.

Γενικά, είναι ανάγκη, αφού ο ενθουσιώδης κομματισμός, που με την ενθουσιώδη ψήφο μας, διαδέχεται ο ένας τον άλλον, μια και δεν μπορεί να ταυτισθεί με την πραγματικότητα και την αλήθεια, να διορθώσει το πρόβλημα με απλούστερο τρόπο. «Πονάει χέρι, κόβει χέρι, πονάει κεφάλι, κόβει κεφάλι».

(Συνέχεια στη σελ. 2)

Από τον πόνο στη νίκη

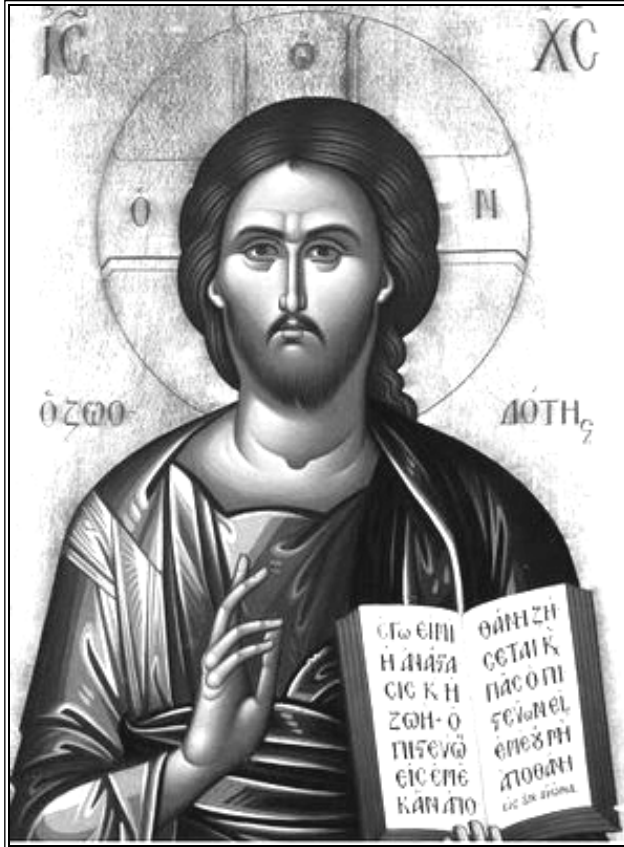
(Αναδημοσιεύεται από την εφημερίδα «Επάλξεις», αριθ. φύλ. 565, της 16/9/08)

Στο προηγούμενο φύλλο, αγαπητοί μας αναγνώστες, με την ευκαιρία της εορτής της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, είχαμε αναφέρει την πολλαπλή σημασία του σημείου του Σταυρού. Είχαμε, μάλιστα, τονίσει ότι ο Σταυρός είναι αιτία λυτρώσεως αλλά ταυτοχρόνως πόνου και οδύνης. Είναι ανάγκη να κατανοήσουμε αυτήν την αλήθεια ότι η ζωή, η πρόοδος, η λύτρωση γεννιέται μέσα από τον πόνο, τη δυσκολία, το Σταυρό.

Βεβαίως, ως άνθρωποι δημιουργημένοι για τη χαρά, την πρόοδο, τη δόξα και τη μακαριότητα, στενοχωρούμεθα κάθε φορά που κάτι δεν μας πηγαίνει καλά ή που έχουμε κάποιο ατύχημα, κάποια αναπηρία, κάποια ασθένεια και η δυστυχία μας πλακώνει. Η προσπάθεια όμως για να ξεφύγουμε από τη δύσκολη κατάσταση και από τη μαύρη συφορά δεν πρέπει να μας οδηγή στην απιστία, στην αγανάκτηση κατά του Θεού, στην απόγνωση ή να μας σπρώχνει προς τις παραθρησκείες, τις μάγισσες, στα ψυχοφάρμακα και στα ναρκωτικά.

Ασφαλώς, θα προσπαθούμε με όλα τα πνευματικά, ιατρικά και τα λοιπά επιστημονικά μέσα να διώξωμε κάθε δυσκολία και συμφορά της ζωής, αφού και ο Χριστός μας ως άνθρωπος ζήτησε από τον Πατέρα Του «παρελθέτω τὸ πονηριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ». Ταυτοχρόνως όμως με την προσπάθεια απαλλαγής από τις δυσκολίες πρέπει να παίρνωμε θάρρος από τον Εσταυρωμένο μας Λυτρωτή και να αντιμετωπίζωμε καρτερικά την κάθε δυσκολία και μάλιστα να

(Συνέχεια στη σελ. 3)

Επιστολή προς τον Υπουργό

Παιδείας κ. Στυλιανίδη

Γράφει ο Μητροπολίτης Σιατίτσας κ. Παύλος (28.08.08)

Εξοχότατε κ. Υπουργέ. Η πρόσφατη Εγκύκλιος του Υπουργείου Παιδείας, η οποία αφορά το μάθημα των Θρησκευτικών και τον τρόπο απαλλαγής από αυτό, δημιουργεί αρκετούς προβληματισμούς, τόσον διά την ώρα της εξαγγελίας, όσον και δια το περιεχόμενό της.

Τείνει να γίνει παράδοση πλέον η

εκ μέρους της Πολιτείας εξαγγελία εν μέσω θέρους τοιούτων αιφνιδιαστικών αποφάσεων οι οποίες έχουν στόχο τη σχέση της Εκκλησίας με την Παιδεία.

Ως αιτιολογία της ανωτέρω αποφάσεως αναφέρεται η σύσταση της Αρχής προσωπικών δεδομένων προκειμένου να μην εκτίθενται οι προσωπικές πεποιθήσεις των μαθητών και των οικογενειών τους. Εάν αυτός είναι πραγματικά ο λόγος, τότε η απόφαση δημιουργεί το ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα του σκοπού τον οποίο δήθεν επιδιώκει. Εκθέτει τα προσωπικά δεδομένα, στη συγκεκριμένη περίπτωση

το θρησκευτικό «πιστεύω» των μαθητών, οι οποίοι θα παρακολουθούν το μάθημα.

Οι μαθητές, και πολύ περισσότερο οι οικογένειές τους, θα είναι οι έντονα θρησκευόμενοι ή, κατά τον συνήθη χαρακτηρισμό, «οι φανατικοί» ή «οι θρησκόληπτοι». Η απόφαση λοιπόν όχι μόνο δεν προστατεύει, αλλά δημιουργεί ένα ισχυρό τεκμήριο προσδιορισμού των προσωπικών δεδομένων των οικογενειών των μαθητών εκείνων, οι οποίοι θα παρακολουθούν το μάθημα των θρησκευτικών.

(Συνέχεια στη σελ. 3)

Πονάει χέρι, κόβει χέρι. Πονάει κεφάλι, κόβει κεφάλι!

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Εκεί οδηγεί ο δρόμος που έχει πάρει. Δεν του απομένουν πλέον παρά οι άνανδρες ψυχροφασιστικές αποφάσεις, με τις επίμονες, βέβαια, ευλογίες των πιστών και αμετακίνητων οπαδών!

Δεν μπορεί πλέον, όπως εν πολλοίς φαίνεται, ο πολιτικός μας μάχιμος κόσμος να συνυπάρχει με «το δίκιο, το αληθές και το όσιο»! Του είναι κουραστική η συνύπαρξη μ' αυτούς τους εταίρους, μια και τώρα έχουμε αποκτήσει περισσότερους ομοφρονούντας με μας, και καθοδηγώντας ημάς όπου δυσκολευόμαστε να τους ακολουθήσουμε.

Έτσι, τα γυροφέρνει η Πολιτεία να χωριστεί από την Εκκλησία, ώστε να μην ελέγχονται τα κενά της και να γίνει πιο απολαυστική και ανεξάρτητη η χαρά της.

Εκεί πηγαίνει το πράγμα με τις αγοροπωλησίες της Μονής Βατοπεδίου, και δεν πρόκειται μόνο για μια εμπορική «συνεργασία» πολιτικών προσώπων και μοναχών του Αγίου Όρους, προκειμένου να κορέσουν το ακόρεστο πάθος τους προς πλουτισμό οι μεν και την πραγμάτωση μιας αντεστραμμένης αρετής της ακτημοσύνης οι δε.

Εάν απ' την άλλη μεριά αληθεύει αυτή η ιστορία, όπως δημοσιογραφικά αποκαλύπτεται, πρόκειται για μια κορυφή του παγόβουνου που αιφνιδιαστικά ξεπροβάλλει στο σύγχρονο ωκεανό των τερατοαποκαλύψεων, που η έκταση της βάσης της στην φαντασία μας δεν χωράει.

Το θέμα αυτής της αγοροπωλησίας είναι μεγάλο, αλλά ο στόχος στον οποίο αποβλέπει ο δημοσιογραφικός φακός, που το μεγεθύνει ακόμα περισσότερο, είναι κατά πολύ σοβαρότερος, υπερμεγέθης και καταλυτικός! Αποβλέπει κατά τη γνώμη σοβαρών εκκλησιαστικών και πολιτικών προσώπων στον χωρισμό Πολιτείας και Εκκλησίας!

Βρισκόμαστε σε μια εποχή, όπου ο άνθρωπος δεν ικανοποιείται δημιουργώντας απλά έργα, χρήσιμα με περιεχόμενο ζωής, χαράς και δύναμης, αλλά προέχει μάλλον ο **γίγαντισμός** των δημιουργημάτων, αδιάφορα αν είναι ωφέλιμα, βλαβερά, τρομακτικά, καταστροφικά, όπως η καταστροφή των διδύμων πύργων της Ν. Υόρκης. Πολύ νεκρες εκρήξεις που ανταγωνίζονται ομαδικές ανθρωποφαγίες. Αδίστακτες πολιτικές αποφάσεις που αδικούν και οδηγούν στην απόγνωση ομάδες ανθρώπων χαριζόμενες «μεγαλόψυχα» στα μεγάλα συμφέροντα, κ.λπ., κ.λπ.

Δεν μπορούμε κι εμείς να υστερήσουμε σε υπερμεγέθη έργα, οπότε μι-

μούμενοι και καθοδηγούμενοι από τους από έτη και έτη προχωρημένους εταίρους μας της Ε.Ε., αλλοιώνουμε την ιστορία μας, προβάλλουμε τα... ομοφυλοφιλικά ιδεώδη, καταργούμε το μάθημα των θρησκευτικών διά της προαιρετικής παρακολούθησής του, αποφασίζουμε την καύση των νεκρών, και τελικά, ευκαιρίας δοθείσης, θα ζητήσουμε από τον ελληνικό λαό να δεχθεί τον χωρισμό Πολιτείας και Εκκλησίας!

Έτσι, διά συνταγματικού νόμου πλέον θα γίνονται άνετα οι δουλειές μας και δεν θα αγχωνόμαστε δεχόμενοι «οπισθοδρομικές» κριτικές, που θα καθυστερούν το μεταρρυθμιστικό και εκσυγχρονιστικό μας έργο.

Λέει ο μεγάλος μας Παπαδιαμάντης για τα «ευροζαλισμένα» κρούσματα της εποχής του, που σήμερα με το ενδεχόμενο χωρισμού Πολιτείας και Εκκλησίας θα παραγίνουν. «Άγγλος ή Γερμανός ή Γάλλος δύναται να είναι κοσμοπολίτης ή αναρχικός ή άθεος ή οτιδήποτε. Έκαμε το πατριωτικό χρέος του, έκτισε μεγάλη πατρίδα. Τώρα είναι ελεύθερος να επαγγέλλεται, χάριν πολυτελείας, την απιστίαν και την απαισιοδοξίαν. Αλλά Γραικύλος της σήμερα, όστις θέλει να κάμει δημόσια τον άθεον ή τον κοσμοπολίτην, ομοιάζει με νάνον ανορθούμενον επ' άκρων ονύχων και ταυνόμενον να φθάσει εις ύψος και φανεί και αυτός γίγας».

Αυτή λοιπόν τη «μόδα» της αθεΐας δεν θέλουν να την προβάλουν σήμερα κάποιοι «Γραικύλοι», όπως συνέβη την εποχή του Παπαδιαμάντη. Την προβολή αυτή δεν την ζητούν κάποια μέλη της ελληνικής κοινωνίας, που πλήττουν μη ανεχόμενα τα «καθιερωμένα», γιατί τους στενεύουν τους πνευματικούς ορίζοντες... Αλλά αυτή η πολιτική κεφαλή της χώρας θέλει διά νόμου τον χωρισμό της από το σώμα του Χριστού που επί τόσους αιώνες σαν ζύμη διέτηρησε και ανέστησε το σύνολο του φυράματος.

Καλά θα κάνουν, όσοι κύριοι και κυρίες δεν μπορούν να συγκρατήσουν τη χαρά τους περιμένοντας μια τέτοια Συνταγματική αλλαγή, να θυμηθούν και να αναλογιστούν κάποιες «λεπτομέρειες» της πρόσφατης Ρωσικής Ιστορίας.

Όταν οι Γερμανοί προέλαυνον κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στο ρωσικό μέτωπο και ο κίνδυνος περιέσφιγγε τα στεγανά της χώρας σφιάζοντας σε ερείπια το Στάλινγκραντ και απειλώντας την Μόσχα, τότε ο ανελέητος Στάλιν διέταξε ν' ανοίξουν οι εκκλησίες, για να επανεύρει ο ρωσικός λαός το θάρρος του, στις κατεψυγμένες από την αθεΐα τού κομμουνιστικού καθεστώτος ψυχές του. Το γεγονός αυτό συνετέλεσε τα μέγιστα στην εκβαθέων αναστροφή της Ορθοδόξου

Ιστορίες γι' αλεπούδες για τσακάλια και αρκούδες

«**Ο** μφακες εισί»,
η αλεπού του Αίσωπου
είπε για τα σταφύλια
που κρέμονταν προκλητικά
από ψηλά στο κλήμα.

Δεν ήθελε να προδοθεί
η ανικανότητά της
ν' αμαυρωθεί η φήμη της
κι η πολυμάθειά της.

Είπε πως είναι άγουρα,
ευαίσθητη η κοιλιά της
και δεν αξίζουν να νοιαστεί
για δαύτα η αφεντιά της.

Τον χρόνο τον πολύτιμο
δεν ήθελε να χάνει
για άθλους που δεν πρόσφεραν
πνευματικό στεφάνι.

Πόσο ήταν φιλάρετη
η αξιοπρέπειά της
σεμνότητα, ταπεινώση
στολίζαν την ουρά της.

Της είπαν πως δεν τόλμησε
ν' αρπάξει τα σταφύλια,
χυδαίες φράσεις, προσβολές
από του κόσμου χείλια.

Έκφραση πήρε παγερή
η πονηρή ματιά της
και τράβηξε περήφανη
στ' αμπελοχώραφά της.

ο Παράλογος

Χριστιανικής Πίστεως και «ἐξέβαλεν εἰς νίκος τὴν κρίσιν» (Ματθ. ιβ' 20). Ὡστε σήμερα, μέρα με τη μέρα ο παγερός ιστός της αθεΐας να μην έχει καμία ισχύ στην αχανή αυτή χώρα, με τις ρίζες που είχαν ρίξει Ἄγιοι, σύγχρονοι μάρτυρες και λαός τυραννισμένος.

Τώρα, ας δοκιμάσουμε κι εμείς να γευτούμε μία απ' τα ίδια, μη πειθόμενοι στην ιστορία, υπερταυνόμενοι, όπως λέγει ο Παπαδιαμάντης, επισήμως, πλέον, με κοινοβουλευτική υπευθυνότητα, εμπνεόμενοι όχι από μαρξιστικά ιδεώδη αλλά από καπιταλιστικά!

Εγκαταλείποντας όμως την Ορθοδοξία, ας αναλογισθούμε το Γραφικό που λέει: «ὁ γνούς καὶ μὴ ποιήσας δαρήσεται πολλάς, ὁ δὲ μὴ γνούς καὶ μὴ ποιήσας, δαρήσεται ὀλίγας» (Λουκ. ιβ' 47-48).

Μήπως θα έρθει η ώρα που θα μας οικτίρουν οι Ευρωπαίοι εταίροι μας που χάσαμε τον **θησαυρό**, ενώ αυτοί μάλλον **λευτερωμένοι** θα είναι από κάποιους παπισμούς και προτεσταντισμούς;

Γ. Σ. Γκεζερλής

Από τον πόνο στη νίκη

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

μετατρέπουμε τον προσωπικό μας αυτό Σταυρό σε αιτία χαλυβδώσεως της θελήσεώς μας και ασκήσεως υπομονής.

Όσο μεγάλο θαύμα είναι να μας απαλλάξει ο Χριστός από κάποια ασθένεια και από κάποια δυσκολία, άλλο τόσο μεγάλο θαύμα είναι να μας βοηθήσει να αντέξουμε την ασθένεια και τις διάφορες αντιξοότητες της ζωής με υπομονή, καρτερία και αισιόδοξη διάθεση. Το ίδιο συμβαίνει και με τα επιτεύγματα της επιστήμης, τα οποία βοηθούν και στην εξάλειψη των ασθενειών και των λοιπών δυσκολιών αλλά και στην ικανοποιητική και υπομονετική αντιμετώπιση των, με αποτέλεσμα τόσοι άνθρωποι με τρομερές δυσκολίες και βαριές αναπηρίες όχι μόνον να διατηρούν την ψυχραιμία και αισιοδοξία των αλλά και να γίνονται συντελεστές της προόδου όλης της κοινωνίας.

Ας θυμηθούμε τον ποιητή Τυρταίο, τον μάντη Τειρεσία, τον Όμηρο, τον Δημόκριτο και τόσους άλλους κατά την αρχαιότητα ως και τον περίφημο Δίδυμο κατά τους χριστιανικούς χρόνους. Ο τελευταίος, μάλιστα, αν και τυφλός διετέλεσε καθηγητής αστρονομίας και επωνομάσθη βλέπων. Ας θυμηθούμε ακόμη τον Ολλανδό ποιητή Όττο Γκρότο, τον Άγγλο συγγραφέα Τζων Μίλτον, τον Αιγύπτιο υπουργό Παιδείας Ταχά Χουσεΐν, την Αμερικανίδα διανοούμενη τυφλοκωφάλαλη Έλεν Κέλερ, τον Ρώσο μαθηματικό Μπόρις Ζίμεν και τους Έλληνες ποιητές Τανταλίδη, Περισιάδη κ.λπ.

Πρέπει να αναφέρουμε εδώ και τον Απόστολο Παύλο, ο οποίος, παρά την ασθένειά του, γύρισε όλον σχεδόν τον γνωστό τότε κόσμο και φώτισε την οικουμένη. Αν ο Απόστολος Παύλος ασχολείτο συνεχώς με την ασθένειά του και ακινητοποιείτο, θα είχε προσφέρει αυτά που προσέφερε; Εάν ο Τζων Μίλτον δεν έχανε το φως του, θα μπορούσε να έγραφε το περίφημο ποίημά του ο απωλεσθείς Παράδεισος; Εάν ο Δημόκριτος δεν αυτοτυφλωνόταν, θα μπορούσε να συλλάβει την έννοια του ατόμου; Αυτοί λοιπόν και τόσοι άλλοι ανάπηροι ή φτωχοί ή βεβαρημένοι με κάποια άλλη δυσκολία όχι απλώς υπέμειναν την συμφορά των με υπομονή, όχι απλώς ξεπέρασαν το πρόβλημά των αλλά μετέτρεψαν τη δυσκολία των σε αιτία εμπνεύσεως και πηγή προσφοράς. Άλλωστε και όλοι οι άγιοι, μάρτυρες και όσιοι, μέσα από τον πόνο των μαρτυριών και των δακρύων δεν έφθασαν στην τελειότητα και δεν κέρδισαν την νίκη και το τρόπαιο;

Ασφαλώς, δεν συνιστούμε εδώ την μοιρολατρία ή το «σφάζε με αγά μου ν' αγιάσω», απλώς υπενθυμίζουμε ότι

Επιστολή προς τον Υπουργό Παιδείας κ. Στυλιανίδη

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Επόμενη συνέπεια η εισαγωγή του θρησκευτικού φανατισμού στο χώρο του Σχολείου. Με δεδομένη την ανωριμότητα των μαθητών, δεν είναι καθόλου απροσδόκητο οι μαθηταί οι οποίοι θα παρακολουθούν το μάθημα να γίνουν αντικείμενο ειρωνείας εκ μέρους των «άλλων» συμμαθητών τους και μάλιστα στα πλαίσια των συνηθισμένων μικροσυγκρούσεών τους.

Έτσι, γρήγορα, από την μια μεριά θα έχουμε τους «θρησκόληπτους» μαθητές, που παρακολουθούν το μάθημα, και τους «άθεους», οι οποίοι δεν θα το παρακολουθούν. Ολίγη ένταση και η θρυαλλίδα του θρησκευτικού φανατισμού θα ανάψει.

Δεν είναι δε καθόλου απίθανο αυτόν τον φανατισμό να τον ενισχύσουν και οι οικογένειες, ένθεν και ένθεν, στην προσπάθειά τους να στηρίξουν τα παιδιά τους στην επιλογή τους.

Δια του λόγου το αληθές, σε γνωστό Ιδιωτικό Λύκειο των Αθηνών μαθητής ο οποίος είχε απαλλαγεί από το μάθημα των Θρησκευτικών, με την αυθαίρετη απόφαση του πατέρα του,

ο Σταυρός είναι μεν σύμβολο λυτρώσεως και νίκης αλλά είναι και σύμβολο πόνου και θυσίας. Η λύτρωση βγαίνει μέσα από τον πόνο, η νίκη μέσα απ' την θυσία και η Ανάσταση μέσα απ' τον θάνατο.

Επομένως, κι εμείς σήμερα λατρεύοντας τον Εσταυρωμένο και τιμώντες τον Σταυρό Του πρέπει να ζητάμε βεβαίως απ' Αυτόν να μας πάρη το Σταυρό μας, αλλά ταυτοχρόνως να Του ζητάμε, αν δεν τον πάρη, για τους λόγους που Εκείνος ξέρη, να μας βοηθήσει να τον υποφέρουμε υπομονετικά και να καρπωθούμε την ωφέλεια που προέρχεται απ' Αυτόν. Να Του ζητούμε, ακόμη, να μας βοηθήσει, να μετατρέψουμε κι εμείς τον πόνο, τη δυσκολία και το Σταυρό μας σε αιτία εμπνεύσεως, δημιουργικής δραστηριότητας, κοινωνικών αγώνων και παραδειγματισμού των γύρω μας. Μόνον οι άνθρωποι που νικηφόρα φέρουν και υποφέρουν το Σταυρό των και θυσιάζονται για τον πλησίον και δεν θυσιάζουν τους άλλους για τον εαυτόν των, μπορούν να γίνουν ευλαβείς κληρικοί, σόφρονες διδάσκαλοι, τίμιοι και άξιοι πολιτικοί και δημιουργικοί κοινωνικοί παράγοντες, για να απαλλαγεί η κοινωνία από τους διάφορους Σταυρωτές της και τα εκούσια ή ακούσια όργανά των και να δουν όλοι καλύτερες μέρες προς δόξα Θεού και σωτηρία όλων.

Β. Τσούπρας

Θεολόγος - Κοινωνιολόγος

ειρωνευόταν τους συμμαθητές του οι οποίοι το παρακολουθούσαν.

Είναι επίσης προφανές ότι, εκτός των αλλοθρήσκων μαθητών, οι οποίοι συνήθως, ενώ έχουν το δικαίωμα της απαλλαγής δεν το χρησιμοποιούν, - συνήνητσα τέτοιους μαθητές, μουσουλμάνους ως επί το πλείστον, σε πολλά σχολεία-, δια τους άλλους, πέσαν από κάθε προσπάθεια ωραιοποίησης της πραγματικότητας, η άρνηση συμμετοχής στο μάθημα θα πάρει το χαρακτήρα έντονου αντιθρησκευτισμού. Ο θρησκευτικός φανατισμός λοιπόν επί θύραις.

Η ληφθείσα απόφαση αντί να προστατεύει, εκθέτει με τρόπο ακραίο τα προσωπικά δεδομένα των μαθητών και των οικογενειών τους, καθόσον μετατρέπει την απλή παρακολούθηση του μαθήματος σε ακραία «θρησκευτική ομολογία».

Θα υπάρξουν μαθητές οι οποίοι κάτω από άλλες συνθήκες δεν θα είχαν αντίρρηση να παρακολουθήσουν το θρησκευτικό μάθημα, αλλά τώρα ενώπιον του κινδύνου να γίνουν εκ μέρους των συμμαθητών τους αντικείμενο ειρωνείας, θα πιέζουν τους γονείς τους και για τη δική τους απαλλαγή, και είναι ενδεχόμενο, γι' αυτό και μόνο το λόγο, οι γονείς να ενδώσουν στην απαίτηση των παιδιών τους.

Θεωρώ ότι αυτό είναι απολύτως κατανοητό και προσωπικά πιστεύω ότι είναι ένας από τους παράπλευρους στόχους όσων έλαβαν την σχετική απόφαση.

Βεβαίως οι χριστιανοί δεν έχουν - δεν πρέπει να έχουν- πρόβλημα στο να δηλώσουν ευθαρσώς την χριστιανική τους ιδιότητα. Η ιστορία της Χριστιανικής Εκκλησίας είναι, όπως όλοι γνωρίζουμε, μια διαρκής μαρτυρική ομολογία.

Μόνο που οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί σε τούτον τον τόπο έχουν συνηθίσει να δίνουν την ομολογία τους και να την επισφραγίζουν μάλιστα και με το αίμα τους, ενώπιον αντιχριστιανών δυνάμεων και βαρβάρων κατακτητών και όχι μιας πολιτείας που θεμελιώθηκε στο όνομα της Αγίας Τριάδος και που στη σημαία της, βαμμένη με μαρτύρων και ηρώων αίμα, έχει το σημείο του Σταυρού. (Συνέχεια στη σελ. 4)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Κάθε Σάββατο 7.30 - 8.30 μ.μ., πραγματοποιούνται οι ομιλίες της ομάδος, που εκδίδει το φυλλάδιο «ο Άγιος Ελευθέριος», στο Νεανικό Κέντρο του Ι. Ν. Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης.

Επιστολή προς τον Υπουργό Παιδείας κ. Στυλιανίδη

(Συνέχεια από τη σελ. 3)

Όσο για την διευκρίνιση του Υπουργείου Παιδείας, ότι το μάθημα των Θρησκευτικών παραμένει υποχρεωτικό μάθημα, μόνον σαν χονδροειδής εμπειγμός και αυτής ακόμη της κοινής λογικής θα μπορούσε να θεωρηθεί.

Το λογικό συμπέρασμα λοιπόν είναι ότι ο απώτερος στόχος της Κυβερνήσεως είναι η κατάργηση του μαθήματος των Θρησκευτικών από την εκπαίδευση, αφού με μαθηματική ακρίβεια εκεί οδηγεί η ληφθείσα απόφαση. Άλλωστε ο νέος λογότυπος του Υπουργείου σας επιβεβαιώνει με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο αυτή την πρόθεση, αφού σ' αυτόν δεν υπάρχει το παραμικρό σύμβολο του μαθήματος των Θρησκευτικών, -για όλα τα υπόλοιπα μαθήματα υπάρχει, δεν υπάρχει το παραμικρό σημείο, έστω ενός τρούλου ορθοδόξου Ναού, κάτι από την Αγία Σοφία. Υπάρχει όμως προμετωπίδα αρχαιοελληνικού Ναού.

Πολλοί και σοβαροί άνθρωποι ισχυρίζονται ότι ο διωγμός του χριστιανικού φρονήματος έχει πλέον αρχίσει. Μήπως άραγε βρισκόμαστε στην αντιμετώπιση της Εκκλησίας εκ μέρους της Πολιτείας ως ποτέ της πάλας Σοβιετικής Ενώσεως;

Η μελέτη του Δρ. της Νομικής κ. Κρίππα για τη θέση του μαθήματος των Θρησκευτικών στην Ευρώπη αποδεικνύει ότι διαφορετικά αυτή αντιμετωπίζει το ανωτέρω μάθημα, οι δε πρόσφατοι λόγοι του Γάλλου Προέδρου δείχνουν ότι άλλοι είναι ακόμη και οι προβληματισμοί στον Ευρωπαϊκό χώρο.

Αλήθεια, κ. Υπουργέ, πώς η Αρχή προστασίας προσωπικών δεδομένων θα προστατεύσει τα προσωπικά δεδομένα των μαθητών οι οποίοι θα παρακολουθούν το μάθημα των Θρησκευτικών; Υπολογίζω ότι η εισήγηση της θα είναι η πλήρης απόρριψη του μαθήματος των θρησκευτικών από την εκπαιδευτική διαδικασία. Θα αποδεχθείτε μια τέτοια εισήγηση; Μήπως τελικά θα ήταν προτιμότερο αλλά και τιμιότερο η Κυβέρνηση να ήταν περισσότερο ειλικρινής απέναντι στους πολίτες της;

Κύριε Υπουργέ,

Με την απόφαση την οποία ελάβατε οδηγείτε τους πιστούς χριστιανούς η στον πνευματικό αυτοευνουχισμό η στη ρήξη. Έχετε ασφαλώς την ευθύνη της αποφάσεως, θα έχετε προφανώς και την ευθύνη των συνεπειών της.

Με τιμή στο πρόσωπο Σας αλλά και θλίψη δια την απόφασή Σας,

Ο Μητροπολίτης

+ Ο Σισανίου και Σιατίστης Παύλος

Επιστολή Δασκάλων προς τον Υπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων κ. Ευριπίδη Στυλιανίδη

Αξιότιμε κύριε υπουργέ

Με τη συμπλήρωση δύο χρόνων διδασκαλίας των νέων βιβλίων του δημοτικού σχολείου, σας αποστέλλουμε την παρούσα επιστολή, με πόνο ψυχής, με αγωνία και με φόβο για το μέλλον των παιδιών μας.

Πιστεύουμε ότι το μάθημα της «Γλώσσας» είναι το σημαντικότερο, δίχως να υποτιμούμε κανένα άλλο μάθημα, διότι διδάσκεται περισσότερες ώρες και πάντα πρώινές, όπου η διάθεση και η αφομοιωτική ικανότητα των μαθητών είναι οι καλύτερες.

Με τα νέα βιβλία διαπιστώνουμε να χαράσσεται και νέα άποψη για το μορφωτικό αγαθό και για την ποιότητα της παρεχόμενης παιδείας. Μέχρι τώρα το μάθημα της «Γλώσσας» ήταν το μάθημα που ανακεφαλαίωνε όλα τα άλλα μαθήματα και τα ενοποιούσε, καθώς στην ύλη του υπήρχαν κείμενα από την Ιστορία, τα θρησκευτικά, την Γεωγραφία, τη Φυσική, τη Λαογραφία, κείμενα αναφοράς στον πολιτισμό, στη λαϊκή σοφία, παροιμίες, γνωμικά και άλλα.

Αλήθεια γιατί με τα νέα βιβλία όλα αυτά υποχώρησαν;

Γιατί δεν πρέπει τα παιδιά μας να τρέφονται με τον πλούτο του πολιτισμού μας και της παραδόσεώς μας;

Γιατί δεν πρέπει να προβάλλονται πρόσωπα-πρότυπα;

Γιατί δεν πρέπει να μαθαίνουν ότι ήρωας είναι αυτός που υπερβαίνει τον εαυτό του και προσφέρει στην κοινότητα την οποία ανήκει;

Γιατί δεν πρέπει οι μαθητές μας να διαλέγονται με τις μεγάλες μορφές της πεζογραφίας μας και της ποιήσεώς μας και αντ' αυτού να διδάσκονται τη γλώσσα τους από πενιχρά κείμενα εφημερίδων και περιοδικών;

Γιατί δεν πρέπει να ξεδιψάνε με το δημοτικό μας τραγούδι, με τη λαϊκή μας σοφία, ή με τους μύθους του Αισώπου;

Αλήθεια γιατί;

Γιατί πρέπει να τρέφονται με συνταγές μαγειρικής: «Μακαρόνια με κιμά» και «Φασολάκια λαδερά»;

Πώς θα εμπνεύσει ο δάσκαλος τους μαθητές του, όταν έχει να διδάξει για μάθημα «Οδηγίες χρήσεως καφετιέρας» και «μικρές αγγελίες αγοροπωλησίας ακινήτων και σκαφών αναψυχής»;

Πώς θα ανεχθεί δάσκαλος με στοιχειώδη πνευματική εντιμότητα, να στέκεται ενώπιον των μαθητών του και να διδάσκει απροκάλυπτα τον καταναλωτισμό, τον οποίο, εμμέσως πλην σαφώς, προωθούν κείμενα τέτοιας θεματικής;

Πώς θα αρματώσει τους μαθητές του να αντιμετωπίσουν αύριο γενναία τη ζωή και τις δυσκολίες της, όταν πρότυπα γεννησιμότητας είναι η γάτα που σβήνει πυρκαγιές και το παιδί που αναγκάζεται από τους γονείς του να πάει μόνο του στην κα-

τασκήνωση, για να πάνε κι αυτοί μόνοι τους διακοπές;

Κύριε Υπουργέ, με πόνο ψυχής και αγωνία περισσή για το μέλλον των παιδιών μας και του τόπου μας, σας παρακαλούμε να ξεφυλλίσετε τα βιβλία των παιδιών σας, για να διαπιστώσετε ο ίδιος, με τι μορφώνονται τα παιδιά του ελληνικού λαού, με ποιες αξίες, με ποια πρότυπα.

Αναζητάτε, κύριε υπουργέ, ένα κείμενο που να προβάλλει μια αξία, ας πούμε τη δικαιοσύνη, ή την τιμιότητα, ή την εργατικότητα, την αλληλεγγύη, τον αλληλοσεβασμό. Αναζητάτε ένα κείμενο που να φιλοσοφεί σχετικά με τη ζωή, με το θάνατο, με τις δυσκολίες και την υπέρβασή τους. Και τέλος αναζητάτε ένα κείμενο που να καλλιεργεί στα παιδιά μας την ελπίδα, την μεγίστη πασών των αρετών.

Τι ανθρώπους θέλουμε να προετοιμάσουμε με αυτά τα βιβλία; Τι πολίτες θέλουμε να παραδώσουμε στην πολιτεία μας; Απογυμνωμένους από αρετή, από ήθος, από γνώση της αλήθειας;

Θέλουμε τέτοιους ανθρώπους;

Ας ετοιμαστούμε τότε να τραγήσουμε τους καρπούς της αγωγής μας. Ας ετοιμαστούμε να υποδεχθούμε μόνο και μόνο Άτομα, Καταναλωτές και Καταθλιπτικούς ανθρώπους.

Εμείς οι δάσκαλοι με τα νέα βιβλία βιώνουμε την απόλυτη επικράτηση της ασημαντότητας και είμαστε αναγκασμένοι να προσφύγουμε στην δοκιμασμένη και προσφιλή μας μέθοδο του Κρυφού Σχολείου. Θα συνεχίσουμε να διδάσκουμε τις αξίες και τα πρότυπα που στήριξαν το Γένος μας στις δύσκολες στιγμές του, αιώνες τώρα. Έστω και εκτός διδακτέας ύλης θα διδάξουμε τον πολιτισμό μας, την Ιστορία μας, την πίστη μας και την εν γένει πνευματική μας συγκρότηση, γιατί το χρωστάμε σ' αυτούς που πέρασαν, σ' αυτούς που θα 'ρθουν.

Αξιότιμε κύριε υπουργέ, από τις πρώτες μέρες της θητείας σας εγγράψατε αυτήν την Ιστορία, αποσύροντας το επαίσχυντο βιβλίο Ιστορίας της ΣΤ Δημοτικού. Αυτό που επιχειρήθηκε όμως με το βιβλίο Ιστορίας, επιχειρείται, δυστυχώς, και με τα νέα βιβλία της «Γλώσσας»: η αποδόμηση των αξιών.

Σας παρακαλούμε με το αίσθημα ευθύνης που σας διακρίνει να πράξετε τα δέοντα. Η ευαισθησία σας είναι δεδομένη και αποδεδειγμένη.

Αν δεν μπορείτε να αποσύρετε τα βιβλία της «Γλώσσας», πρέπει οπωσδήποτε να τα επανεξετάσετε και να επιστρέψουν σ' αυτά τα νάματα του πολιτισμού μας και οι πανανθρώπινης εμβέλειας αξίες του Γένους μας.

Σας ευχαριστούμε.

Οι δάσκαλοι... (ακολουθεί κατάλογος με εκατό υπογραφές).

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρα 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr

Στείλτε μας το email σας, για να σας αποστέλλεται το φυλλάδιο ηλεκτρονικά.
Το φυλλάδιο φιλοξενείται στην ιστοσελίδα www.pigizois.gr